

Hoofdstuk 1 is als luisterfragment beschikbaar bij het luisterboek.

2

Haar hart maakte een sprongetje toen ze aan de telefoon zijn naam herkende. 'DE Emile van Straten? Van dat Fabergé-ei?' vroeg ze overbodig, want het was niet waarschijnlijk dat er nog iemand rondliep met een licht Brabantse tongval die deze naam droeg.

Uit de bevestigende zucht van Emile maakte ze op dat hij daar zo min mogelijk mee geconfronteerd wilde worden, maar het was al te laat. Ze had het in haar opwelling geslaakt.

Emile informeerde of hij een afspraak met haar kon maken, want hij had een paar vragen.

'Gaat het om een lezing?'

'Tja, min of meer. Ik ben voornamelijk op zoek naar de uitleg en betekenis van tarotkaarten, waar ik geen verstand van heb.'

Hij deed zich sullig voor met betrekking tot zijn kennis van tarot, die verre van uitgebreid was, maar hij wist er meer van dan de gemiddelde gelukszoeker.

Haar fantasie was inmiddels op hol geslagen. Hij was een echte antiquair en als hij haar belde over tarotkaarten, dan had hij wellicht oude en zeldzame kaarten in zijn bezit. Misschien wel een eerste druk van een Coleman-Smith uit het begin van de twintigste eeuw, of zelfs nog ouder. Een zeldzame Italiaanse set of een van de eerste Visconti.

Ze had moeite haar teleurstelling te verbergen toen ze

begreep dat Emile haar slechts belde omdat hij informatie wilde over de betekenis van kaarten in de vorm van een lezing.

Ze had lang geen klant meer gehad om tarotkaarten te lezen. Ooit was ze eraan begonnen toen ze dringend om geld verlegen zat. Ze kende de betekenis van alle kaarten en de combinaties. Daardoor had het haar weinig moeite gekost er vrijwel altijd een verhaal omheen te bouwen. Ze had er een aardige bijverdienste aan gehad op beurzen voor paranormalen en alternatieven, waar publiek kwam dat openstond voor tarot.

Toen ze als zelfstandig fysiotherapeute in een gezondheidscentrum aan de slag ging en makkelijk, maar niet overdadig, in haar onderhoud kon voorzien, werd tarot meer een hobby en vond ze het niet meer nodig om haar kostbare tijd te besteden aan het houden van lezingen. Ze was toen opgelucht dat het niet meer hoefde. Vaak had ze lezingen gehouden, waarbij alles op zijn plaats leek te vallen en waar de klant ook echt iets aan had. Daartegenover stond dat ze incidenteel klanten had, bij wie ze zich vastklampte aan strohalmen en informatie waar ze naar zocht, maar die verborgen bleven. Ze had zich nu meer gestort op het verzamelen van tarotkaarten. Door de jaren heen had ze veel mensen in de tarotwereld leren kennen en vaak had ze kaarten gekocht als voedsel voor haar verzamelwoede. Mislukte lezingen hadden haar onzeker gemaakt, en daarom kocht ze alleen nog maar mooi gemaakte tarotkaarten, vervaardigd door talentvolle kunstenaars. Ze waren voor haar des te aantrekkelijker als ze moeilijk waren te vinden en niet meer werden gedrukt. Als ze toevallig tweedehands kaarten kon kopen van iemand die niet wist wat de kaarten voor waarde hadden, dan was dat de kroon op haar verzamelwerk. Uren kon ze op internet tweedehands boekwinkels, E-bay en

Amazon afstropen in de hoop dat er zeldzame kaarten opdoken. Ze zag zichzelf nu meer als een verzamelaar, maar was wel geïntrigeerd door de vraag van Emile.

Ze had niet zijn hele geschiedenis gevolgd, omdat ze niet zo was geïnteresseerd in verhalen over bekende Nederlanders, en hij was er tenslotte een geworden. Die kwestie met het Fabergé-ei was haar bijgebleven omdat Emile een plaatsgenoot van haar was. Haar kennis van Fabergé was beperkt, maar de geschiedenis van de eieren vond ze interessant, met een zweem van geheimzinnigheid en romantische nostalgie. Wellicht ging het hem helemaal niet om een relatie tussen Fabergé en tarot.

Zonder zich daarover verder te bekommeren, legde ze aan het einde van het telefoongesprek met Emile de afspraak vast bij haar thuis. Mobiele telefoonnummers werden uitgewisseld en ze gaf hem haar adres op.

‘Oké, tot aanstaande donderdag 11.00 uur,’ zei Emile.

Na het telefoongesprek keek Jenny rond in haar rommelige woonkamer. Als er een bekende antiquair op bezoek kwam moest ze daar toch iets aan doen. Het was niet echt een zootje, maar opgeruimd was anders. Het leek alsof er een groot kaartenhuis was ingestort. Overal op de vloer tarotkaarten, hier en daar gerangschikt op stapels zonder dat er vanuit het oogpunt van buitenstaanders een ordening in leek te zijn.

Haar oude huis, dat enigszins verscholen lag en lang geleden in de tuin van twee statige herenhuizen leek te zijn gebouwd, was klein, maar groot genoeg om er in je eentje te wonen. Ze hield van dit oude pand met een erker waar haar planten weelderig groeiden en een tuin waarin ze onbespied onder de oude kastanjeboom met een boek kon wegdromen. Een tuin waar ze summier onderhoud aan pleegde, waar ze zich één met de natuur voelde.

Eens per jaar kwam haar broer de tuinman langs. Hij snoeide dan alles terug tot de oorspronkelijke indeling met diverse plantensoorten. Ze wist dat dit nodig was, maar liever liet ze de natuur haar gang gaan. Veel vaker zag ze haar broer niet en voor haar was het meer een gelegenheid om zich op de hoogte stellen van het laatste familienieuws.

Haar broer had haar verteld dat hij eens de tuin van een gepensioneerd apotheker had opgeknapt. Om kruiwagens vol tuinafval, waaronder een te ver doorgesloten klimop, af te voeren had hij steeds door het herenhuis moeten kruien, laverend door de gang vol opgestapelde oude kranten, boeken en apothekerspotten. Hij vond dat haar huis er gelijkenis mee vertoonde, al ontbraken de oude potten.

Haar kleine slaapkamer, waar alleen een bed in paste, leek meer op een bedstee dan op een volwaardig slaapvertrek. Op een boekenplank boven haar bed stonden haar foto-albums met herinneringen aan reizen die ze had gemaakt naar Nieuw-Zeeland en de Loirevallei in Frankrijk, waar haar familie oorspronkelijk vandaan kwam en waar nog ooms en tantes woonden. Een prachtig ver land met weinig geschiedenis en een oude Franse streek waar vrijwel alles historisch was.

Ze droeg kleren die enigszins versleten waren, maar ze vond dat die bij haar stijl pasten. Ze was ijdel, maar niet zo ijdel dat ze een groot deel van haar bescheiden budget aan kleding wilde uitgeven, want er waren nog zo veel andere, interessantere zaken waaraan ze geld kon spenderen. Voor haar zat schoonheid van binnen, al werd ze vaak bewonderend en gretig nagestaard door mannen, die haar uiterlijke schoonheid onder haar quasi verstopte slonzigheid wel herkenden. Haar kapsel was niet in model geknipt en dit loste ze op door het in een paardenstaart te dragen met een paar speelse, losse krullen langs haar voorhoofd.

Ze zag er tien jaar jonger uit dan ze werkelijk was. Haar

leeftijd gaf ze niet snel prijs, omdat ze graag de indruk wekte dat alle mogelijkheden nog voor haar openlagen en ze kon met gemak voor een 28-jarige doorgaan.

Ze was nu drie jaar zeer tot haar tevredenheid single. Haar laatste vriend had ze het huis uit gezet toen ze zijn niet-aflatende opruimwoede beu was. Het was háár huis en hij wilde het steeds stileren tot een keurig opgeruimde doorzonwoning waar ze geen trek in had. Tot haar grote opluchting had ze nooit meer iets van hem vernomen.

Daarvóór had ze een paar losse relaties gehad, maar nooit met het gevoel dat een daarvan de ware was. Haar biologische klok had regelmatig getikt, maar ze was kinderloos gebleven. Ze vond dat zoiets, als het al voor haar was bestemd, op natuurlijke wijze als vanzelf diende te gaan. Voor haar geen mallemlen aan mogelijkheden van kunstmatige inseminatie. Nu was ze er blij om dat haar leven niet werd gedomineerd door een man die ze niet wilde met kinderen die ongetwijfeld heel lief waren, maar de onvoorwaardelijke liefde tussen hun ouders zouden missen.

Ze zocht tussen haar spullen op de salontafel naar haar mobiele telefoon en in een la naar de folder van grand café *De Olifant*. Ze hoopte dat het nog bestond en niet van eigenaar was gewisseld. Ze had altijd een goed en prettig contact gehad met de beheerder. Het was een etablissement waar men niet vijandig stond tegenover tarot. In dat opzicht stond *De Olifant* als ruimdenkend bekend. Het café bood een aangename sfeer voor tarotlezers, die in de bevlogenheid van wierook en glazen bollen hun lezingen hielden in een achterzaaltje. Daar was tevens de mogelijkheid om in beslotenheid privé-lezingen te houden. Ze was er vaak voor gewaarschuwd dat ze haar klanten beter niet thuis kon uitnodigen, omdat er mentaal labielen tussen zaten, die haar konden lastigvallen. Hoewel

voor haar Emile niet aan dat beeld voldeed, dacht ze dat hij de sfeer van *De Olifant* meer zou waarderen dan haar overvolle en rommelige woonkamer. Het bijkomende voordeel was dat ze dan ook niet hoefde op te ruimen.

Nadat ze over de telefoon vastgesteld had dat het café nog bestond, in de sfeer en gemoedelijkheid zoals zij die kende, stuurde ze Emile een sms-bericht met de veranderde locatie. De dag en het tijdstip wijzigde ze niet.